

- 1 -

52. PŽ-9482/13-3

52. PŽ-9482/13-3

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Mladena Šimundića, predsjednika vijeća, Raoula Dubravca, suca izvijestitelja i Josipa Turkalja, člana vijeća, u stečajnom predmetu nad E. I. d.o.o. u stečaju, OIB ..., Z., K. trg 6b, odlučujući o žalbi stečajnog vjerovnika H. A.-A.-B. d.d., OIB ..., Z., S. avenija 6, kojeg zastupaju punomoćnici odvjetnici u Odvjetničkom društvu F. K., A. V. & partneri d.o.o. Z., protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-383/12 od 21. listopada 2013., u sjednici vijeća održanoj 26. studenog 2013.

r i j e š i o j e

Odbija se kao neosnovana žalba stečajnog vjerovnika H. A.-A.-B. d.d., Z. i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-383/12 od 21. listopada 2013.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem stečajni sudac je ukinuo odluku skupštine vjerovnika donesenu 14. listopada 2013. kojom nije dana suglasnost stečajnom upravitelju preuzeti parnicu poslovni broj P-3567/11 koja se vodi pred tim sudom uz uvjet da vjerovnici u roku 90 dana uplate iznos od 150.000,00 kn te da u protivnom stečajni upravitelj neće preuzeti navedenu parnicu.

Prema obrazloženju, sud je uz primjenu ovlaštenja iz čl. 38.f Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 82/06, 116/10, 25/12 i 133/12; dalje: SZ), odlučio da je sporna odluka u suprotnosti sa zajedničkim interesom stečajnih vjerovnika. Sud je tako odlučio jer je na skupštini vjerovnika stečajni vjerovnik uskratio dati suglasnost stečajnom upravitelju za preuzimanje navedene parnice u kojoj je tužitelj stečajni dužnik, a stečajni vjerovnik je tuženik. Tražbina navedenog stečajnog vjerovnika iznosi 111,852.072,48 kn i veća je od tražbina svih ostalih vjerovnika koji su glasovali suprotno i čije tražbine iznose preko 40,000.000,00 kn. Shvaćanje je suda da je načelno u interesu stečajnih vjerovnika da, ako smatraju da tražbina postoji i da je naplativa, nastaviti parnicu radi konačnog ostvarenja tražbine.

Protiv rješenja je žalbu podnio stečajni vjerovnik H. A.-A.-B. d.d. zbog svih žalbenih razloga, ističe da pobijano rješenje ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati jer ne sadrži činjenično i pravno utemeljene razloge na koji je način prvostupanjski sud utvrdio odlučne činjenice. Smatra da je stečajni upravitelj stečajne vjerovnike samo upoznao s činjenicom da se vodi parnica i tko su stranke u postupku te je nejasno na koji bi način taj spor utjecao na položaj stečajnih vjerovnika. Prvostupanjskom presudom odbijen je tužbeni zahtjev stečajnog dužnika, a to prethodno pitanje prvostupanjski sud nije uzeo u obzir. Smatra da ne postoji tražbina koja je predmet parnice te da se radi o neopravdanom i promašenom vođenju parničnog postupka. Ukazuje da je prijedlog za ukidanje odluke skupštine od strane vjerovnika T. d.d. podnesen

nepravovremeno o je sud trebao voditi računa u svojoj odluci. Predlaže uvažiti žalbu, ukinuti pobijano rješenje i predmet vratiti na ponovan postupak.

Žalba nije osnovana.

Pobijano je rješenje ispitano na temelju odredbe čl. 365. u vezi s čl. 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92.112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 i 25/13; dalje: ZPP), u vezi s odredbom čl. 6. SZ-a. Rješenje je pravilno i zakonito.

Nisu ostvareni žalbeni razlozi na koje ukazuje žalitelj, a niti oni na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti. Naprotiv, prvostupanjski sud je pravilno utvrdio odlučne činjenice i pravilnom primjenom odredaba Stečajnog zakona donio odluku o ukidanju odluke skupštine vjerovnika od 14. listopada 2013. ocijenivši da je ta odluka u suprotnosti sa zajedničkim interesom stečajnih vjerovnika.

Iz spisa proizlazi da je na održanoj skupštini vjerovnika većinom glasova donijeta odluka kojom se odlučuje ne dati suglasnost stečajnom upravitelju preuzeti parnicu koja se vodi protiv žalitelja pred prvostupanjskim sudom. Sporna odluka je donijeta većinom glasova prisutnih vjerovnika na skupštini, odnosno na temelju broja glasova s kojima raspolaže žalitelj koji je u ovom stečajnom postupku razlučni vjerovnik, ali i stečajni vjerovnik s utvrđenom tražbinom u drugom višem isplatnom redu u ukupnom iznosu iznad sto milijuna kuna. Također iz zapisnika sa skupštine vjerovnika ne proizlazi da su prisutni stečajni vjerovnici koji nisu glasovali za donošenje sporne odluke predložili stečajnom sucu istu ukinuti primjenom odredbe čl. 38.f SZ-a, već je taj zahtjev podnio jedan od navedenih vjerovnika nakon održane skupštine.

S obzirom na tvrdnje stečajnog upravitelja o stanju stečajne mase u izvješću o gospodarskom položaju stečajnog dužnika i njegovih vjerovnika, a time i o mogućnosti namirenja stečajnih vjerovnika iz stečajne mase, ovaj sud ocjenjuje da je prvostupanjski sud pravilno primijenio odredbu čl. 38.f st. 1. SZ-a kada je spornu odluku ukinuo s obrazloženjem da je u suprotnosti sa zajedničkim interesom stečajnih vjerovnika. Zajednički interes svih vjerovnika u stečajnom postupku, pa tako i žalitelja koji je glasovao za spornu odluku je što veće namirenje utvrđenih tražbina, razmjerno veličini pojedinih utvrđenih tražbina unutar pojedinog isplatnog reda. Ovaj sud prihvaća stav prvostupanjskog suda o osnovanosti ukidanja sporne odluke iako je zapravo nejasno je li donijeta po zahtjevu jednog od stečajnih vjerovnika nakon održane skupštine ili po službenoj dužnosti. Međutim, pravilna je ocjena osnovanosti razloga za ukidanje odluke skupštine vjerovnika jer bi omjer namirenja bio veći ako se parnični postupak dovrši s učinkom pravomoćne sudske odluke na način da stečajni dužnik uspije u parnici.

Žalbeni navodi o očiglednoj neosnovanosti tužbenog zahtjeva u navedenoj parnici i činjenicu da je prvostupanjskom presudom odbijen tužbeni zahtjev nisu doveli u pitanje zakonitost i pravilnost pobijane odluke. Naime, u postupku ocjenjivanja odluke skupštine vjerovnika u smislu odredbe čl. 38.f SZ-a, nije moguće kao argument uzeti pretpostavljeni ishod parničnog postupka koji je u tijeku, jer se bez provođenja odgovarajućeg kontradiktornog parničnog postupka ne može govoriti niti o osnovanosti niti o neosnovanosti tužbenog zahtjeva istaknutog u navedenoj parnici. Osim toga tvrdnja o donesenoj prvostupanjskoj presudi predstavlja novu činjenicu koju nije moguće iznositi u žalbi i ona nije predmet ispitivanja drugostupanjskog suda.

Iako žalitelj s pravom ukazuje na nedostatak razloga iz pobijanog rješenja je li odluka donesena na temelju nepravovremenog prijedloga jednog od stečajnih vjerovnika ili po službenoj dužnosti, to nije utjecalo na pravilnost pobijanog rješenja i na utvrđenje suda o tome da je zajednički interes svih vjerovnika bolje namirenje u stečajnom postupku, koje će, u slučaju pravomoćne sudske odluke na isplatu zahtijevanog iznosa, biti bolje.

U postupku ocjenjivanja sporne odluke u smislu odredbe čl. 38.f SZ-a prvostupanjski sud je pravilno pošao od činjenica da je žalitelj, odnosno stečajni vjerovnik u ovom stečajnom postupku, vjerovnik s najvećom utvrđenom tražbinom i kao takav u mogućnosti donijeti svaku predloženu odluku s obzirom na prevladavajući broj glasova s kojima sudjeluje u donošenju odluke. Druga je odlučna činjenica da je takvu odluku stečajni vjerovnik izglasao upravo u odnosu na parnicu u kojoj se sam nalazi u poziciji tuženika, a da su vjerovnici koji su na skupštini bili prisutni glasovali za davanje suglasnosti stečajnom upravitelju za preuzimanje parnice. Nitko od vjerovnika nije određeno naveo što je predmet parnice koju stečajni upravitelj treba preuzeti niti se o tome na skupštini izjasnio stečajni upravitelj. Iz izvješća za prvu skupštinu vjerovnika od 14. veljače 2013. proizlazi da dužnik vodi parnicu protiv žalitelja radi isplate odnosno naknade štete u iznosu od 69,600.000,00 kn te da je sporno je li tražbina zastarjela kao i da se vodi parnica vjerovnika H. nekretnine d.o.o. protiv dužnika i žalitelja radi isplate iznosa od 62.560.000,00 kn. U

prijedlogu stečajnom sucu od 11. rujna 2013. kojim stečajni upravitelj predlaže sazvati skupštinu vjerovnika radi davanja suglasnosti za preuzimanje parnice navodi se da se radi o parnici radi ništetnosti ugovora i da se radi o parnici velike vrijednosti za preuzimanje koje je potrebna suglasnost vjerovnika. Međutim, nije bilo govora o tome da se radi o neosnovanom zahtjevu stečajnog dužnika. Uzevši u obzir te činjenice prvostupanjski je sud pravilno ocijenio da je sporna odluka donijeta preglasavanjem, s obzirom na većinu glasova koje na skupštini ima žalitelj kao stečajni vjerovnik i da je takva odluka u suprotnosti sa zajedničkim interesom stečajnih vjerovnika, naročito vjerovnika koji su glasovali za vođenje te parnice koji nemaju realne mogućnosti namirenja u ovom stečajnom postupku osim eventualno iz iznosa s osnove tražbine naknade štete, kojeg će dužnik potencijalno ostvariti u navedenoj parnici.

S obzirom na iznijeto, ocjenjuju se neosnovanim žalbeni razlozi kako pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja tako i bitne povrede odredaba postupka koja bi utjecala na zakonitost pobijanog rješenja, odnosno pogrešne primjene odredaba Stečajnog zakona. Ocjenom isprava u spisu te na temelju iznijetih nespornih utvrđenja o odlučnim činjenica prilikom donošenja Odluke Skupštine društva koju je stečajni sudac ukinuo pobijanim rješenjem, valjalo je na temelju odredbe čl. 373.a st. 1. t. 1. i st. 3. ZPP-a, u vezi s odredbom čl. 380. t. 2. ZPP-a i čl. 6. SZ-a riješiti kao u izreci.

U Zagrebu 26. studenog 2013.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
MLADEN ŠIMUNDIĆ, v.r.

Za točnost otpravka
ovlašteni službenik

BRANKICA CURMAN